

Г. ДАНДЕНЪ

Никакъ.

АНГЕЛИКА

Заклѣвамъ та отъ все сърце, а.

Г. ДАНДЕНЪ. (засмѣло и камъ
друга страна).

Проця и моятъ петелъ. Какво. Не, не, ни-
какъ, искамъ да са откажа отъ тебе.

АНГЕЛИКА.

Еей добре, ако ма докарашъ до отчаяние,
казвамъ ти, че една жена въ това положение
е достойна за всичко, а ще направи нѣщо, за
което ще са каешъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Хе! а какво ще направишъ?

АНГЕЛИКА.

Сърцето ми е достигнало до крайно рѣше-
ние; е, съ този ножъ, когото гледашъ ще са
убия на мѣсто.

Г. ДАНДЕНЪ.

Ахъ! Ахъ! на добжръ часъ!

АНГЕЛИКА.

Стига толкова на добжръ часъ, всичките
хора знаятъ, тжготити що ми причинявашъ.
Когато ма намѣратъ мжртва, никой неще да